

PRIJEDLOG ZAKONA O POTVRĐIVANJU
EUROPSKE KONVENCIJE O DRŽAVLJANSTVU,
S KONAČNIM PRIJEDLOGOM ZAKONA

PRIJEDLOG ZAKONA O POTVRĐIVANJU EUROPSKE KONVENCIJE O DRŽAVLJANSTVU

I. USTAVNA OSNOVA ZA DONOŠENJE ZAKONA

Ustavna osnova za donošenje Zakona o potvrđivanju Europske konvencije o državljanstvu sadržana je u članku 139. stavak 1. Ustava Republike Hrvatske ("Narodne novine", broj 41/01. – pročišćeni tekst, 55/01. - ispravak).

II. OCJENA STANJA I CILJ KOJI SE DONOŠENJEM ZAKONA ŽELI POSTIĆI

Europska konvencija o državljanstvu (ETS No. 166) sastavljena je dana 6. studenoga 1997. godine u Strasbourgu, a stupila je na snagu dana 1. ožujka 2000. godine.

Europska konvencija o državljanstvu je otvorena za potpisivanje državama članicama Vijeća Europe i državama nečlanicama koje su sudjelovale u njezinoj izradi u Strasbourgu 6. studenoga 1997. godine, a nakon njezinog stupanja na snagu, na poziv Odbora ministara Vijeća Europe, istoj mogu pristupiti i države nečlanice Vijeća Europe koje nisu sudjelovale u njezinoj izradi. Dvadeset šest država članica Vijeća Europe potpisalo je ovu Konvenciju, te ju u ovom trenutku ona na snazi u odnosu na četrnaest država (Albanija, Austrija, Češka Republika, Danska, Njemačka, Mađarska, Island, Moldova, Nizozemska, Portugal, Rumunjska, Slovačka, Švedska, Makedonija). Republika Hrvatska potpisala je Konvenciju dana 19. siječnja 2005. godine, uz rezervu ratifikacije. U ime Republike Hrvatske, Konvenciju je potpisao g. Daniel Bučan, izvanredni i opunomoćeni veleposlanik, stalni predstavnik Republike Hrvatske pri Vijeću Europe.

Europska konvencija o državljanstvu sadrži načela i pravila kojih se stranke obvezuju pridržavati glede državljanstva osoba.

Republika Hrvatska postala je 6. studenog 1996. godine punopravna članica Vijeća Europe. U postupku pristupanja Republika Hrvatska je 15. ožujka 1996. godine preuzela određene obveze koje se odnose na jačanje zaštite ljudskih prava, vladavine prava i demokracije.

Republika Hrvatska kao samostalna i suverena država, međunarodno priznata i članica Vijeća Europe regulirala je problematiku stjecanja i prestanka državljanstva donošenjem Zakona o hrvatskom državljanstvu, 8. listopada 1991. godine («Narodne novine», broj 53/91., 28/92. i 113/93.).

Zakon o hrvatskom državljanstvu poštuje pravni kontinuitet prijašnjih zakona o državljanstvu te je Zakonom i uputama za provedbu istog precizno utvrđen postupak utvrđivanja državljanstva osobama koje su to svojstvo stekle po propisima koji su vrijedili do stupanja na snagu danas važećeg Zakona o hrvatskom državljanstvu i provodi se kontinuirano.

U dosadašnjim kontaktima Vijeće Europe nije imalo primjedbi na sadašnji Zakon o hrvatskom državljanstvu, osim u člancima 16. i 30. stavak 2. Zakona. Radi se o odredbama koje se odnose na primitak u hrvatsko državljanstvo pripadnika hrvatskog naroda.

Europskom konvencijom o državljanstvu u poglavlju VII. – Vojna obveza u slučajevima višestrukog državljanstva, u članku 21. – Izvršenje vojne obveze, stavku 3. točka a) propisuje se da je osoba koja posjeduje državljanstvo dviju ili više država stranaka dužna izvršiti vojnu obvezu prema državi stranci na čijem državnom području stvarno prebiva. Ipak, do navršanih 19 godina života, takvoj osobi ostavlja se mogućnost izbora, da kao dobrovoljac vojnu obvezu izvrši prema bilo kojoj državi stranci čiji je također državljanin, za cjelokupno i efektivno razdoblje koje je približno jednako onome aktivne vojne službe koja se traži u prvonavedenoj državi stranci, osim u slučajevima kad je posebnim sporazumom koji je sklopljen ili može biti sklopljen, drukčije određeno. Upravo zbog ovakve odredbe Europske konvencije o državljanstvu, a nakon njezinog stupanja na snagu za Republiku Hrvatsku, bit će potrebno izmijeniti Zakon o obrani («Narodne novine», br. 33/02. i 58/02.), obveznim propisivanjem mogućnosti izbora države stranke u kojoj će državljanin izvršiti vojnu obvezu u vremenu nakon novačenja s navršanih 19 godina života. Ujedno će, u skladu s člankom 25. Europske konvencije o državljanstvu, Republika Hrvatska prilikom polaganja svoje isprave o ratifikaciji dati izjavu da isključuje poglavlje VII. iz primjene Konvencije do usklađivanja unutarnjeg zakonodavstva s odredbama Konvencije. Nadalje, Europska konvencija o državljanstvu veže državljanstvo uz faktično prebivalište osobe, što znači da konkretna osoba stječe državljanstvo one države gdje ima stvarno, faktično prebivalište. Zbog ovakve odredbe Europske konvencije o državljanstvu, a nakon njezina stupanja na snagu u odnosu na Republiku Hrvatsku bit će potrebno izmijeniti Zakon o hrvatskom državljanstvu («Narodne novine», broj 53/91., 28/92. i 113/93.), posebno u dijelu koji govori o stjecanju hrvatskog državljanstva pripadnika hrvatskog naroda.

III. OSNOVNA PITANJA KOJA SE PREDLAŽU UREDITI OVIM ZAKONOM

Ovim Zakonom potvrđuje se Europska konvencija o državljanstvu. Europska konvencija o državljanstvu utvrđuje načela i pravila koja se odnose na državljanstvo fizičkih osoba i pravila kojima se uređuju vojne obveze osoba s diše državljanstava, prema kojima će se uskladiti unutarnje pravo država stranaka. Europska konvencija o državljanstvu posebice uređuje: opća načela o državljanstvu, pravila koja se odnose na stjecanje, gubitak i ponovno stjecanje državljanstva, postupke koji se odnose na državljanstvo, pitanje višestrukog državljanstva, državljanstva u kontekstu sukcesije države, problematiku izvršavanja vojne obveze u slučajevima višestrukog državljanstva te suradnju među državama strankama.

Namjera Europske konvencije o državljanstvu je olakšati stjecanje državljanstva i reintegraciju u izvorno državljanstvo. Istovremeno, pokušava se ograničiti mogućnost gubitka državljanstva i spriječiti proizvoljnu uskratu državljanstva. U tom smislu, Europska konvencija o državljanstvu propisuje da svaka stranka treba jamčiti da zahtjevi za državljanstvo mogu biti predmetom administrativne ili sudske žalbe, u skladu s njezinim unutarnjim zakonodavstvom.

Europska konvencija o državljanstvu utvrđuje pravni okvir za suradnju između država stranaka o pitanjima koja su predmet Konvencije. Njezine odredbe primjenjuju se na osobe za koje postoji bojazan da ostanu bez državljanstva zbog sukcesije država, na osobe koje imaju višestruko državljanstvo i na osobe koje podliježu vojnim obvezama.

Europska konvencija o državljanstvu propisuje da svaka stranka svojim zakonodavstvom utvrđuje tko su njezini državljanin. Istovremeno, Konvencija utvrđuje načela na kojima se trebaju temeljiti propisi o državljanstvu svake od država stranaka: potvrđuje se primjena načela sprečavanja apatridnosti, nediskriminacije i poštivanja ljudskih prava osoba koje zakonito i stvarno borave na državnom području svake od država stranaka.

Kako bi olakšale suradnju, stranke se obvezuju dostaviti glavnom tajniku Vijeća Europe informacije o svojem unutarnjem zakonodavstvu vezano za državljanstvo i na zahtjev međusobno proslijediti informacije o svojem unutarnjem zakonodavstvu o državljanstvu i o zbivanjima u pogledu primjene Konvencije.

IV. OCJENA SREDSTAVA POTREBNIH ZA PROVOĐENJE ZAKONA

Provođenjem ovoga Zakona ne nastaju posebne financijske obveze za koje bi trebalo osigurati dodatna sredstva u Državnom proračunu Republike Hrvatske.

V. PRIJEDLOG ZA DONOŠENJE ZAKONA PO HITNOM POSTUPKU

Temelj za donošenje ovog Zakona po hitnom postupku nalazi se u članku 159. Poslovnika Hrvatskoga sabora ("Narodne novine", broj 6/02. – pročišćeni tekst, broj 41/02., 91/03. i 58/04.) i to u drugim osobito opravdanim državnim razlozima. Naime, potvrđivanjem Europske konvencije o državljanstvu, Republika Hrvatske se pridružuje državama koje su istu već potpisale i potvrdile, te za koje je ista na snazi te jasno izražava podrška novom međunarodnopravnom instrumentu, u cilju stvaranja uvjeta za što širu primjenu mehanizma predviđenih istim.

S obzirom na prirodu postupka potvrđivanja međunarodnih ugovora, kojim država i formalno izražava spremnost da bude vezana već potpisanim međunarodnim ugovorom, kao i na činjenicu da se u ovoj fazi postupka, ne mogu vršiti izmjene ili dopune teksta međunarodnog ugovora, predlaže se da se ovaj prijedlog Zakona raspravi i prihvati po hitnom postupku, objedinjavajući prvo i drugo čitanje.

VI. KONAČNI PRIJEDLOG ZAKONA O POTVRĐIVANJU EUROPSKE KONVENCIJE O DRŽAVLJANSTVU

Na temelju članka 18. Zakona o sklapanju i izvršavanju međunarodnih ugovora ("Narodne novine", broj 28/96.), a polazeći od članka 139. stavak 1. Ustava Republike Hrvatske ("Narodne novine", broj 41/01. - pročišćeni tekst), predlaže se pokretanje postupka za donošenje Zakona o potvrđivanju Europske konvencije o državljanstvu.

Nacrt Konačnog prijedloga Zakona o potvrđivanju Europske konvencije o državljanstvu glasi:

KONAČNI PRIJEDLOG ZAKONA O POTVRĐIVANJU EUROPSKE KONVENCIJE O DRŽAVLJANSTVU

Članak 1.

Potvrđuje se Europska konvencije o državljanstvu, sastavljena u Strasbourgu, 6. studenoga 1997. godine, u izvorniku na engleskom i francuskom jeziku, a koju je Republika Hrvatska potpisala u Strasborugu, 9. siječnja 2005. godine.

Članak 2.

Tekst Konvencije iz članka 1. ovoga Zakona, u izvorniku na engleskom jeziku i u prijevodu na hrvatski jezik glasi:

EUROPEAN CONVENTION ON NATIONALITY

Preamble

The member States of the Council of Europe and the other States signatory to this Convention,

Considering that the aim of the Council of Europe is to achieve greater unity between its members;

Bearing in mind the numerous international instruments relating to nationality, multiple nationality and statelessness;

Recognising that, in matters concerning nationality, account should be taken both of the legitimate interests of States and those of individuals;

Desiring to promote the progressive development of legal principles concerning nationality, as well as their adoption in internal law and desiring to avoid, as far as possible, cases of statelessness;

Desiring to avoid discrimination in matters relating to nationality;

Aware of the right to respect for family life as contained in Article 8 of the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms;

Noting the varied approach of States to the question of multiple nationality and recognising that each State is free to decide which consequences it attaches in its internal law to the fact that a national acquires or possesses another nationality;

Agreeing on the desirability of finding appropriate solutions to consequences of multiple nationality and in particular as regards the rights and duties of multiple nationals;

Considering it desirable that persons possessing the nationality of two or more States Parties should be required to fulfil their military obligations in relation to only one of those Parties;

Considering the need to promote international co-operation between the national authorities responsible for nationality matters,

Have agreed as follows:

Chapter I – General matters

Article 1 – Object of the Convention

This Convention establishes principles and rules relating to the nationality of natural persons and rules regulating military obligations in cases of multiple nationality, to which the internal law of States Parties shall conform.

Article 2 – Definitions

For the purpose of this Convention:

- a. “nationality” means the legal bond between a person and a State and does not indicate the person’s ethnic origin;
- b. “multiple nationality” means the simultaneous possession of two or more nationalities by the same person;

- c. "child" means every person below the age of 18 years unless, under the law applicable to the child, majority is attained earlier;
- d. "internal law" means all types of provisions of the national legal system, including the constitution, legislation, regulations, decrees, case-law, customary rules and practice as well as rules deriving from binding international instruments.

Chapter II – General principles relating to nationality

Article 3 – Competence of the State

1. Each State shall determine under its own law who are its nationals.
2. This law shall be accepted by other States in so far as it is consistent with applicable international conventions, customary international law and the principles of law generally recognised with regard to nationality.

Article 4 – Principles

The rules on nationality of each State Party shall be based on the following principles:

- a. everyone has the right to a nationality;
- b. statelessness shall be avoided;
- c. no one shall be arbitrarily deprived of his or her nationality;
- d. neither marriage nor the dissolution of a marriage between a national of a State Party and an alien, nor the change of nationality by one of the spouses during marriage, shall automatically affect the nationality of the other spouse.

Article 5 – Non-discrimination

1. The rules of a State Party on nationality shall not contain distinctions or include any practice which amount to discrimination on the grounds of sex, religion, race, colour or national or ethnic origin.
2. Each State Party shall be guided by the principle of non-discrimination between its nationals, whether they are nationals by birth or have acquired its nationality subsequently.

Chapter III – Rules relating to nationality

Article 6 – Acquisition of nationality

1. Each State Party shall provide in its internal law for its nationality to be acquired *ex lege* by the following persons:
 - a. children one of whose parents possesses, at the time of the birth of these children, the nationality of that State Party, subject to any exceptions which may be provided for by its internal law as regards children born abroad. With respect to children whose parenthood is established by recognition, court order or similar procedures, each State Party may provide that the child acquires its nationality following the procedure determined by its internal law;
 - b. foundlings found in its territory who would otherwise be stateless.

2. Each State Party shall provide in its internal law for its nationality to be acquired by children born on its territory who do not acquire at birth another nationality. Such nationality shall be granted:
 - a. at birth *ex lege*; or
 - b. subsequently, to children who remained stateless, upon an application being lodged with the appropriate authority, by or on behalf of the child concerned, in the manner prescribed by the internal law of the State Party. Such an application may be made subject to the lawful and habitual residence on its territory for a period not exceeding five years immediately preceding the lodging of the application.
3. Each State Party shall provide in its internal law for the possibility of naturalisation of persons lawfully and habitually resident on its territory. In establishing the conditions for naturalisation, it shall not provide for a period of residence exceeding ten years before the lodging of an application.
4. Each State Party shall facilitate in its internal law the acquisition of its nationality for the following persons:
 - a. spouses of its nationals;
 - b. children of one of its nationals, falling under the exception of Article 6, paragraph 1, subparagraph a;
 - c. children one of whose parents acquires or has acquired its nationality;
 - d. children adopted by one of its nationals;
 - e. persons who were born on its territory and reside there lawfully and habitually;
 - f. persons who are lawfully and habitually resident on its territory for a period of time beginning before the age of 18, that period to be determined by the internal law of the State Party concerned;
 - g. stateless persons and recognised refugees lawfully and habitually resident on its territory.

Article 7 – Loss of nationality *ex lege* or at the initiative of a State Party

1. A State Party may not provide in its internal law for the loss of its nationality *ex lege* or at the initiative of the State Party except in the following cases:
 - a. voluntary acquisition of another nationality;
 - b. acquisition of the nationality of the State Party by means of fraudulent conduct, false information or concealment of any relevant fact attributable to the applicant;
 - c. voluntary service in a foreign military force;
 - d. conduct seriously prejudicial to the vital interests of the State Party;
 - e. lack of a genuine link between the State Party and a national habitually residing abroad;
 - f. where it is established during the minority of a child that the preconditions laid down by internal law which led to the *ex lege* acquisition of the nationality of the State Party are no longer fulfilled;

- g. adoption of a child if the child acquires or possesses the foreign nationality of one or both of the adopting parents.
2. A State Party may provide for the loss of its nationality by children whose parents lose that nationality except in cases covered by sub-paragraphs c and d of paragraph 1. However, children shall not lose that nationality if one of their parents retains it.
3. A State Party may not provide in its internal law for the loss of its nationality under paragraphs 1 and 2 of this article if the person concerned would thereby become stateless, with the exception of the cases mentioned in paragraph 1, sub-paragraph b, of this article.

Article 8 – Loss of nationality at the initiative of the individual

1. Each State Party shall permit the renunciation of its nationality provided the persons concerned do not thereby become stateless.
2. However, a State Party may provide in its internal law that renunciation may be effected only by nationals who are habitually resident abroad.

Article 9 – Recovery of nationality

Each State Party shall facilitate, in the cases and under the conditions provided for by its internal law, the recovery of its nationality by former nationals who are lawfully and habitually resident on its territory.

Chapter IV – Procedures relating to nationality

Article 10 – Processing of applications

Each State Party shall ensure that applications relating to the acquisition, retention, loss, recovery or certification of its nationality be processed within a reasonable time.

Article 11 – Decisions

Each State Party shall ensure that decisions relating to the acquisition, retention, loss, recovery or certification of its nationality contain reasons in writing.

Article 12 – Right to a review

Each State Party shall ensure that decisions relating to the acquisition, retention, loss, recovery or certification of its nationality be open to an administrative or judicial review in conformity with its internal law.

Article 13 – Fees

1. Each State Party shall ensure that the fees for the acquisition, retention, loss, recovery or certification of its nationality be reasonable.
2. Each State Party shall ensure that the fees for an administrative or judicial review be not an obstacle for applicants.

Chapter V – Multiple nationality

Article 14 – Cases of multiple nationality *ex lege*

1. A State Party shall allow:
 - a. children having different nationalities acquired automatically at birth to retain these nationalities;
 - b. its nationals to possess another nationality where this other nationality is automatically acquired by marriage.
2. The retention of the nationalities mentioned in paragraph 1 is subject to the relevant provisions of Article 7 of this Convention.

Article 15 – Other possible cases of multiple nationality

The provisions of this Convention shall not limit the right of a State Party to determine in its internal law whether:

- a. its nationals who acquire or possess the nationality of another State retain its nationality or lose it;
- b. the acquisition or retention of its nationality is subject to the renunciation or loss of another nationality.

Article 16 – Conservation of previous nationality

A State Party shall not make the renunciation or loss of another nationality a condition for the acquisition or retention of its nationality where such renunciation or loss is not possible or cannot reasonably be required.

Article 17 – Rights and duties related to multiple nationality

1. Nationals of a State Party in possession of another nationality shall have, in the territory of that State Party in which they reside, the same rights and duties as other nationals of that State Party.
2. The provisions of this chapter do not affect:
 - a. the rules of international law concerning diplomatic or consular protection by a State Party in favour of one of its nationals who simultaneously possesses another nationality;
 - b. the application of the rules of private international law of each State Party in cases of multiple nationality.

Chapter VI – State succession and nationality

Article 18 – Principles

1. In matters of nationality in cases of State succession, each State Party concerned shall respect the principles of the rule of law, the rules concerning human rights and the principles contained in Articles 4 and 5 of this Convention and in paragraph 2 of this article, in particular in order to avoid statelessness.
2. In deciding on the granting or the retention of nationality in cases of State succession, each State Party concerned shall take account in particular of:

- a. the genuine and effective link of the person concerned with the State;
 - b. the habitual residence of the person concerned at the time of State succession;
 - c. the will of the person concerned;
 - d. the territorial origin of the person concerned.
3. Where the acquisition of nationality is subject to the loss of a foreign nationality, the provisions of Article 16 of this Convention shall apply.

Article 19 – Settlement by international agreement

In cases of State succession, States Parties concerned shall endeavour to regulate matters relating to nationality by agreement amongst themselves and, where applicable, in their relationship with other States concerned. Such agreements shall respect the principles and rules contained or referred to in this chapter.

Article 20 – Principles concerning non-nationals

1. Each State Party shall respect the following principles:
 - a. nationals of a predecessor State habitually resident in the territory over which sovereignty is transferred to a successor State and who have not acquired its nationality shall have the right to remain in that State;
 - b. persons referred to in sub-paragraph a shall enjoy equality of treatment with nationals of the successor State in relation to social and economic rights.
2. Each State Party may exclude persons considered under paragraph 1 from employment in the public service involving the exercise of sovereign powers.

Chapter VII – Military obligations in cases of multiple nationality

Article 21 – Fulfilment of military obligations

1. Persons possessing the nationality of two or more States Parties shall be required to fulfil their military obligations in relation to one of those States Parties only.
2. The modes of application of paragraph 1 may be determined by special agreements between any of the States Parties.
3. Except where a special agreement which has been, or may be, concluded provides otherwise, the following provisions are applicable to persons possessing the nationality of two or more States Parties:
 - a. Any such person shall be subject to military obligations in relation to the State Party in whose territory they are habitually resident. Nevertheless, they shall be free to choose, up to the age of 19 years, to submit themselves to military obligations as volunteers in relation to any other State Party of which they are also nationals for a total and effective period at least equal to that of the active military service required by the former State Party;
 - b. Persons who are habitually resident in the territory of a State Party of which they are not nationals or in that of a State which is not a State Party may choose to perform their military service in the territory of any State Party of which they are nationals;

- c. Persons who, in accordance with the rules laid down in paragraphs a and b, shall fulfil their military obligations in relation to one State Party, as prescribed by the law of that State Party, shall be deemed to have fulfilled their military obligations in relation to any other State Party or States Parties of which they are also nationals;
- d. Persons who, before the entry into force of this Convention between the States Parties of which they are nationals, have, in relation to one of those States Parties, fulfilled their military obligations in accordance with the law of that State Party, shall be deemed to have fulfilled the same obligations in relation to any other State Party or States Parties of which they are also nationals;
- e. Persons who, in conformity with paragraph a, have performed their active military service in relation to one of the States Parties of which they are nationals, and subsequently transfer their habitual residence to the territory of the other State Party of which they are nationals, shall be liable to military service in the reserve only in relation to the latter State Party;
- f. The application of this article shall not prejudice, in any respect, the nationality of the persons concerned;
- g. In the event of mobilisation by any State Party, the obligations arising under this article shall not be binding upon that State Party.

Article 22 – Exemption from military obligations or alternative civil service

Except where a special agreement which has been, or may be, concluded provides otherwise, the following provisions are also applicable to persons possessing the nationality of two or more States Parties:

- a. Article 21, paragraph 3, sub-paragraph c, of this Convention shall apply to persons who have been exempted from their military obligations or have fulfilled civil service as an alternative;
- b. persons who are nationals of a State Party which does not require obligatory military service shall be considered as having satisfied their military obligations when they have their habitual residence in the territory of that State Party. Nevertheless, they should be deemed not to have satisfied their military obligations in relation to a State Party or States Parties of which they are equally nationals and where military service is required unless the said habitual residence has been maintained up to a certain age, which each State Party concerned shall notify at the time of signature or when depositing its instruments of ratification, acceptance or accession;
- c. also persons who are nationals of a State Party which does not require obligatory military service shall be considered as having satisfied their military obligations when they have enlisted voluntarily in the military forces of that Party for a total and effective period which is at least equal to that of the active military service of the State Party or States Parties of which they are also nationals without regard to where they have their habitual residence.

Chapter VIII – Co-operation between the States Parties

Article 23 – Co-operation between the States Parties

- 1. With a view to facilitating co-operation between the States Parties, their competent authorities shall:
 - a. provide the Secretary General of the Council of Europe with information about their internal law relating to nationality, including instances of statelessness and multiple nationality, and about developments concerning the application of the Convention;

- b. provide each other upon request with information about their internal law relating to nationality and about developments concerning the application of the Convention.
2. States Parties shall co-operate amongst themselves and with other member States of the Council of Europe within the framework of the appropriate intergovernmental body of the Council of Europe in order to deal with all relevant problems and to promote the progressive development of legal principles and practice concerning nationality and related matters.

Article 24 – Exchange of information

Each State Party may at any time declare that it shall inform any other State Party, having made the same declaration, of the voluntary acquisition of its nationality by nationals of the other State Party, subject to applicable laws concerning data protection. Such a declaration may indicate the conditions under which the State Party will give such information. The declaration may be withdrawn at any time.

Chapter IX – Application of the Convention

Article 25 – Declarations concerning the application of the Convention

1. Each State may declare, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, that it will exclude Chapter VII from the application of the Convention.
2. The provisions of Chapter VII shall be applicable only in the relations between States Parties for which it is in force.
3. Each State Party may, at any subsequent time, notify the Secretary General of the Council of Europe that it will apply the provisions of Chapter VII excluded at the time of signature or in its instrument of ratification, acceptance, approval or accession. This notification shall become effective as from the date of its receipt.

Article 26 – Effects of this Convention

1. The provisions of this Convention shall not prejudice the provisions of internal law and binding international instruments which are already in force or may come into force, under which more favourable rights are or would be accorded to individuals in the field of nationality.
2. This Convention does not prejudice the application of:
 - a. the 1963 Convention on the Reduction of Cases of Multiple Nationality and Military Obligations in Cases of Multiple Nationality and its Protocols;
 - b. other binding international instruments in so far as such instruments are compatible with this Convention, in the relationship between the States Parties bound by these instruments.

Chapter X – Final clauses

Article 27 – Signature and entry into force

1. This Convention shall be open for signature by the member States of the Council of Europe and the non-member States which have participated in its elaboration. Such States may express their consent to be bound by:
 - a. signature without reservation as to ratification, acceptance or approval; or

- b. signature subject to ratification, acceptance or approval, followed by ratification, acceptance or approval.

Instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary General of the Council of Europe.

2. This Convention shall enter into force, for all States having expressed their consent to be bound by the Convention, on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date on which three member States of the Council of Europe have expressed their consent to be bound by this Convention in accordance with the provisions of the preceding paragraph.
3. In respect of any State which subsequently expresses its consent to be bound by it, the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of signature or of the deposit of its instrument of ratification, acceptance or approval.

Article 28 – Accession

1. After the entry into force of this Convention, the Committee of Ministers of the Council of Europe may invite any non-member State of the Council of Europe which has not participated in its elaboration to accede to this Convention.
2. In respect of any acceding State, this Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of deposit of the instrument of accession with the Secretary General of the Council of Europe.

Article 29 – Reservations

1. No reservations may be made to any of the provisions contained in Chapters I, II and VI of this Convention. Any State may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, make one or more reservations to other provisions of the Convention so long as they are compatible with the object and purpose of this Convention.
2. Any State which makes one or more reservations shall notify the Secretary General of the Council of Europe of the relevant contents of its internal law or of any other relevant information.
3. A State which has made one or more reservations in accordance with paragraph 1 shall consider withdrawing them in whole or in part as soon as circumstances permit. Such withdrawal shall be made by means of a notification addressed to the Secretary General of the Council of Europe and shall become effective as from the date of its receipt.
4. Any State which extends the application of this Convention to a territory mentioned in the declaration referred to in Article 30, paragraph 2, may, in respect of the territory concerned, make one or more reservations in accordance with the provisions of the preceding paragraphs.
5. A State Party which has made reservations in respect of any of the provisions in Chapter VII of the Convention may not claim application of the said provisions by another State Party save in so far as it has itself accepted these provisions.

Article 30 – Territorial application

1. Any State may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, specify the territory or territories to which this Convention shall apply.
2. Any State may, at any later date, by a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, extend the application of this Convention to any other territory specified in the declaration and for whose international relations it is responsible or on whose behalf it is authorised to give undertakings. In respect of such territory, the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of such declaration by the Secretary General.
3. Any declaration made under the two preceding paragraphs may, in respect of any territory specified in such declaration, be withdrawn by a notification addressed to the Secretary General. The withdrawal shall become effective on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of such notification by the Secretary General.

Article 31 – Denunciation

1. Any State Party may at any time denounce the Convention as a whole or Chapter VII only by means of a notification addressed to the Secretary General of the Council of Europe.
2. Such denunciation shall become effective on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of notification by the Secretary General.

Article 32 – Notifications by the Secretary General

The Secretary General of the Council of Europe shall notify the member States of the Council of Europe, any Signatory, any Party and any other State which has acceded to this Convention of:

- a. any signature;
- b. the deposit of any instrument of ratification, acceptance, approval or accession;
- c. any date of entry into force of this Convention in accordance with Articles 27 or 28 of this Convention;
- d. any reservation and withdrawal of reservations made in pursuance of the provisions of Article 29 of this Convention;
- e. any notification or declaration made under the provisions of Articles 23, 24, 25, 27, 28, 29, 30 and 31 of this Convention;
- f. any other act, notification or communication relating to this Convention.

In witness whereof the undersigned, being duly authorised thereto, have signed this Convention.

Done at Strasbourg, this sixth day of November 1997, in English and in French, both texts being equally authentic, in a single copy which shall be deposited in the archives of the Council of Europe. The Secretary General of the Council of Europe shall transmit certified copies to each member State of the Council of Europe, to the non-member States which have participated in the elaboration of this Convention and to any State invited to accede to this Convention.

EUROPSKA KONVENCIJA O DRŽAVLJANSTVU

Preambula

Države članice Vijeća Europe i druge države potpisnice ove Konvencije,

Smatrajući da je cilj Vijeća Europe postizanje većeg jedinstva među njegovim članicama;

Imajući na umu mnogobrojne međunarodne instrumente koji se odnose na državljanstvo, višestruko državljanstvo i apatridnost;

Priznajući da, glede pitanja koja se odnose na državljanstvo, treba uzeti u obzir i legitimne interese država i interese pojedinaca;

Želeći promicati progresivan razvitak pravnih načela koja se odnose na državljanstvo, jednako kao i njihovo usvajanje u unutarnjem pravu, i želeći izbjeći, što je moguće više, slučajeve apatridnosti;

Želeći izbjeći diskriminaciju u pitanjima vezanim za državljanstvo;

Svjesni prava na poštivanje obiteljskog života kao što je sadržano u članku 8. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda;

Ističući raznolike pristupe država prema pitanju višestrukog državljanstva i shvaćajući da svaka država ima pravo odlučiti koje posljedice pridaje u svom unutarnjem pravu činjenici da neki državljanin stječe ili posjeduje drugo državljanstvo;

Slažući se da je poželjno pronalaženje odgovarajućih rješenja za posljedice višestrukog državljanstva, posebice gdje se odnosi na prava i obveze osoba s višestrukim državljanstvom;

Smatrajući poželjnim da se od osoba koje posjeduju državljanstvo dvije ili više država zahtjeva izvršenje vojne obveze samo u jednoj od država čije državljanstvo imaju;

Uzimajući u obzir potrebu za promicanjem međunarodne suradnje između nacionalnih vlasti odgovornih za pitanja državljanstva,

Sporazumjele su se kako slijedi:

Poglavlje I. - Opća pitanja

Članak 1. - Cilj Konvencije

Ova Konvencija utvrđuje načela i pravila koja se odnose na državljanstvo fizičkih osoba i pravila kojima se uređuju vojne obveze osoba s više državljanstava, prema kojima će se uskladiti unutarnje pravo država stranaka.

Članak 2. - Definicije

U svrhu ove Konvencije:

- a. "državljanstvo" znači pravnu vezu između neke osobe i neke države i ne označava etničko podrijetlo osobe;
- b. "višestruko državljanstvo" znači da neka osoba istodobno posjeduje dva ili više državljanstva ;

- c. "dijete" znači svaku osobu mlađu od osamnaest godina osim ako se, prema pravu koje se primjenjuje na dijete, punoljetnost ne stječe ranije;
- d. "unutarnje pravo" znači sve vrste odredbi domaćeg pravnog sustava, uključujući ustav, zakonodavstvo, propise, uredbe, precedentno pravo, običajna pravila i praksu, kao i pravila koja proistječu iz obvezujućih međunarodnih instrumenata.

Poglavlje II. - Opća načela o državljanstvu

Članak 3. - Nadležnost države

1. Svaka će država prema vlastitom pravu odlučivati tko su njeni državljani.
2. To pravo prihvatit će druge države ukoliko je u skladu s primjenjivim međunarodnim konvencijama, običajnim međunarodnim pravom i općepriznatim pravnim načelima koja se odnose na državljanstvo.

Članak 4. - Načela

Propisi o državljanstvu svake države stranke temeljit će se na sljedećim načelima:

- a. svatko ima pravo na državljanstvo;
- b. izbjegavat će se apatridnost;
- c. nitko neće biti samovoljno lišen njegovog ili njezinog državljanstva;
- d. ni brak ni razvod braka između državljanina pojedine države stranke stranog državljanina, a niti promjena državljanstva jednog od supružnika tijekom trajanja braka, neće automatski utjecati na državljanstvo drugog supružnika.

Članak 5. - Nediskriminacija

1. Propisi neke države stranke o državljanstvu neće sadržavati razlikovanje ili uključivati bilo kakvu praksu koja dovodi do diskriminacije na temelju spola, vjere, rase, boje kože ili nacionalnog ili etničkog podrijetla.
2. Svaka država stranka vodit će se načelom nediskriminacije između svojih državljana, neovisno o tomu jesu li njezini državljani stekli njezino državljanstvo rođenjem ili naknadno.

Poglavlje III. - Pravila koja se odnose na državljanstvo

Članak 6. - Stjecanje državljanstva

1. Svaka država stranka propisat će u svom unutarnjem pravu o državljanstvu da njeno državljanstvo stječu *ex lege* sljedeće osobe:
 - a. djeca čiji jedan od roditelja ima u vrijeme rođenja djece državljanstvo te države stranke, bez ikakvih iznimaka koje bi mogle biti određene njezinim unutarnjim pravom glede djece rođene u inozemstvu. Kad je riječ o djeci čije se očinstvo utvrđuje priznavanjem, sudskim nalogom ili sličnim postupkom, svaka država stranka može odrediti da to dijete stječe njezino državljanstvo sukladno postupku utvrđenom njezinim unutarnjim pravom;
 - b. nahočadi pronađenoj na njezinom državnom području koji bi inače bili bez državljanstva.

2. Svaka će država stranka osigurati u svojem unutarnjem pravu da njezino državljanstvo stječu djeca rođena na njezinom državnom području, a koja rođenjem ne stječu drugo državljanstvo. Takvo državljanstvo jamčit će se:
 - a. u trenutku rođenja *ex lege*; ili
 - b. naknadno za djecu koja su ostala bez državljanstva, nakon podnošenja zahtjeva odgovarajućoj vlasti od strane ili u ime tog djeteta, na način propisan unutarnjim pravom države stranke. Takav zahtjev može se podnijeti ovisno o zakonitom i stvarnom prebivalištu na njezinom državnom području kroz razdoblje koje ne prelazi pet godina, a koje neposredno prethodi podnošenju zahtjeva.
3. Svaka će država stranka osigurati u svom unutarnjem pravu mogućnost stjecanja državljanstva prirođenjem osobama koje zakonito i stvarno prebivaju na njezinom državnom području. Prigodom utvrđivanja uvjeta za stjecanje državljanstva prirođenjem neće se odrediti razdoblje prebivanja prije podnošenja zahtjeva koje prelazi deset godina.
4. Svaka će država stranka olakšati u svom unutarnjem pravu stjecanje njezinog državljanstva sljedećim osobama:
 - a. supružnicima svojih državljana;
 - b. djeci jednog od njezinih državljana, što spada pod iznimke članka 6. stavak 1. točka a.;
 - c. djeci čiji roditelji stječu ili su stekli njezino državljanstvo;
 - d. djeci koju je usvojio jedan od njezinih državljana;
 - e. osobama koje su rođene na njezinom državnom području i tamo zakonito i stvarno prebivaju;
 - f. osobama koje zakonito i stvarno prebivaju na njezinom državnom području u razdoblju koje je započelo prije nego što su navršili 18 godina života, a to razdoblje će se utvrditi unutarnjim pravom države stranke na koju se to odnosi;
 - g. osobama bez državljanstva i osobama kojima je priznat status izbjeglica koje zakonito i stvarno prebivaju na njezinom državnom području.

Članak 7. - Gubitak državljanstva *ex lege* ili na poticaj države stranke

1. Država stranka ne može svojim unutarnjim pravom propisati gubitak njenog državljanstva *ex lege* ili na poticaj države stranke, osim u sljedećim slučajevima:
 - a. dobrovoljnog stjecanja drugog državljanstva;
 - b. stjecanja državljanstva države stranke prijevornim zaobilaženjem prava, davanjem lažnih podataka ili prikriivanjem bilo koje relevantne činjenice koja se odnosi na podnositelja zahtjeva;
 - c. dobrovoljne službe u stranoj vojsci;
 - d. ponašanja koje ozbiljno šteti interesima države stranke;
 - e. nedostatkom izvorne veze između države stranke i državljanina koji stvarno prebiva u inozemstvu;

- f. ukoliko je utvrđeno tijekom malodobnosti djeteta da preduvjeti koje propisuje unutarnje pravo, a koji su doveli do stjecanja državljanstva *ex lege*, više ne postoje;
 - g. usvajanja djeteta, ako dijete stječe ili posjeduje strano državljanstvo jednog ili oba roditelja koji ga usvajaju.
2. Država stranka može predvidjeti gubitak svog državljanstva za djecu čiji roditelji gube to državljanstvo, osim u slučajevima navedenim u točkama c. i d. stavka 1. Međutim, ako ga jedan od roditelja zadrži, djeca neće izgubiti državljanstvo.
 3. Država stranka ne može predvidjeti u svom unutarnjem pravu gubitak svog državljanstva prema stavcima 1. i 2. ovog članka, ako bi osoba na koju se to odnositi postala apatrid, osim u slučajevima navedenim u stavku 1. točka b. ovog članka.

Članak 8. - Gubitak državljanstva na poticaj pojedinca

1. Svaka država stranka dopušta odricanje svog državljanstva pod uvjetom da osoba na koju se to odnosi ne postaje apatrid.
2. Međutim, država stranka može propisati u svom unutarnjem pravu da se njezinog državljanstva mogu odreći samo državljani koji stvarno prebivaju u inozemstvu.

Članak 9. - Ponovno stjecanje državljanstva

Svaka država stranka će olakšati, u slučajevima i prema uvjetima koje određuje njezino unutarnje pravo, ponovno stjecanje njezinog državljanstva bivšim državljanima koji zakonito i stvarno prebivaju na njezinom državnom području.

Poglavlje IV. - Postupci koji se odnose na državljanstvo

Članak 10. - Rješavanje zahtjeva

Svaka država stranka osigurat će da se zahtjevi koji se odnose na stjecanje, zadržavanje, gubitak, ponovno stjecanje ili potvrđivanje njezinog državljanstva, rješavaju u razumnom vremenu.

Članak 11. - Odluke

Svaka država stranka osigurat će da odluke koje se odnose na stjecanje, zadržavanje, gubitak, ponovno stjecanje ili potvrđivanje njezinog državljanstva sadrže pisano obrazloženje.

Članak 12. - Pravo na reviziju

Svaka država stranka osigurat će da odluke koje se odnose na stjecanje, zadržavanje, gubitak, ponovno stjecanje ili potvrđivanje njezinog državljanstva budu otvorena za upravnu ili sudsku reviziju u skladu s njezinim unutarnjim pravom.

Članak 13. - Pristojbe

1. Svaka država stranka osigurat će da pristojbe za stjecanje, zadržavanje, gubitak, ponovno stjecanje ili potvrđivanje njezinog državljanstva budu razumne.
2. Svaka država stranka osigurat će da pristojbe za upravnu ili sudsku reviziju ne bude zapreka za podnositelje zahtjeva.

Poglavlje V. - Višestruko državljanstvo

Članak 14. - Slučajevi višestrukog državljanstva ex lege

1. Država stranka će omogućiti:
 - a. djeci koja imaju različita državljanstva stečena automatski rođenjem da ih zadrže;
 - b. svojim državljanima da imaju drugo državljanstvo kad se drugo državljanstvo automatski stječe sklapanjem braka.
2. Zadržavanje državljanstva navedeno u stavku 1. ovog članka podliježe relevantnim odredbama članka 7. ove Konvencije.

Članak 15. - Ostali mogući slučajevi višestrukog državljanstva

Odredbe ove Konvencije neće ograničiti pravo države stranke da u svom unutarnjem pravu odredi:

- a. hoće li će njezini državljani, koji stječu ili imaju državljanstvo druge države, zadržati ili izgubiti njezino državljanstvo;
- b. hoće li će stjecanje ili zadržavanje njezinog državljanstva značiti odricanje ili gubitak dugog državljanstva.

Članak 16. - Zadržavanje ranijeg državljanstva

Odricanje ili gubitak drugog državljanstva država stranka neće odrediti kao uvjet za stjecanje ili zadržavanje njezinog državljanstva ukoliko odricanje ili gubitak nije moguć ili se ne može opravdano tražiti.

Članak 17. - Prava i obveze vezane za višestruko državljanstvo

1. Državljanima države stranke koji posjeduju i drugo državljanstvo imat će, na državnom području one države stranke u kojoj prebivaju, ista prava i obveze kao i drugi državljani te države stranke.
2. Odredbe ovog poglavlja ne utječu na:
 - a. pravila međunarodnog prava koja se odnose na diplomatsku ili konzularnu zaštitu koju država stranka pruža svom državljaninu koji istodobno posjeduje drugo državljanstvo;
 - b. na primjenu pravila međunarodnog privatnog prava svake države stranke u slučajevima višestrukog državljanstva.

Poglavlje VI. - Sukcesija država i državljanstvo

Članak 18. - Načela

1. U pitanjima državljanstva u slučajevima sukcesije države, svaka država stranka na koju se to odnosi, poštivat će načela vladavine prava, propisa koja se odnose na ljudska prava i načela sadržana u člancima 4. i 5. ove Konvencije i u stavku 2. ovog članka, posebice zato da se izbjegne apatridnost.
2. Pri odlučivanju o odobrenju ili zadržavanju državljanstva u slučajevima sukcesije države, svaka država stranka na koju se to odnosi, posebno će uzet u obzir:
 - a. izvornu i stvarnu vezu dotične osobe s državom;

- b. stvarno prebivanje dotične osobe u vrijeme sukcesije država;
 - c. želju dotične osobe;
 - d. teritorijalno podrijetlo dotične osobe.
3. U slučaju gdje bi stjecanje državljanstva izazvalo gubitak nekog stranog državljanstva, primjenjivat će se odredbe članka 16. ove Konvencije.

Članak 19. - Reguliranje međunarodnim ugovorom

U slučajevima sukcesije država, države stranke na koje se to odnosi, nastojat će urediti pitanja vezana uz državljanstvo međusobnim ugovorom, a tamo gdje se to može primijeniti, i u svojim odnosima s drugim državama kojih se to tiče. Takvi ugovori poštivat će načela i pravila sadržana ili na koja se poziva u ovom poglavlju.

Članak 20. - Načela koja se odnose na nedržavljanje

1. Svaka država stranka poštivat će sljedeća načela:
 - a. državljani države prednice, koji stvarno prebivaju na državnom području nad kojim je suverenitet prenesen na državu sljednicu, a koji nisu stekli njezino državljanstvo, imat će pravo ostati u toj državi;
 - b. osobe navedene u točki a. uživat će jednako postupanje kao i državljani države sljednice glede socijalnih i ekonomskih prava.
2. Svaka država stranka može osobama iz stavka 1. uskratiti pravo zapošljavanja u javnim službama na onim poslovima koja se obavljaju uz primjenu suverenih ovlasti.

Poglavlje VII. - Vojna obveza u slučajevima višestrukog državljanstva

Članak 21. - Izvršenje vojne obveze

1. Od osobe koje posjeduju državljanstvo dviju ili više država stranaka zahtijevat će se izvršenje vojne obveze samo u odnosu na jednu od država stranaka.
2. Načini primjene stavka 1. mogu se utvrditi posebnim ugovorima između država stranaka.
3. Osim u slučajevima kad poseban ugovor koji je sklopljen ili može biti sklopljen, drukčije određuje, sljedeće odredbe primjenjuju se na osobe koje posjeduju državljanstvo dviju ili više država stranaka:
 - a. svaka takva osoba dužna je izvršiti vojnu obvezu prema državi stranci na čijem državnom području stvarno prebiva. Ipak, do navršanih 19 godina života, one će moći izabrati izvršiti kao dobrovoljci vojnu obvezu prema bilo kojoj drugoj državi stranci čiji su također državljani, za cjelokupno i efektivno razdoblje koje je približno jednako onom aktivne vojne službe koja se traži u prvonavedenoj državi stranci;
 - b. osobe koje stvarno prebivaju na državnom području jedne države stranke čiji nisu državljani ili na državnom području države koja nije država stranka, mogu izabrati da vojnu obvezu ispune na državnom području bilo koje države stranke čiji su državljani;

- c. osobe koje će, u skladu s pravilima navedenim u točkama a. i b, izvršavati svoje vojne obveze prema jednoj državi stranci, kako propisuje zakonodavstvo te države stranke, smatrat će se da su izvršili svoje vojne obveze i prema svakoj drugoj državi stranci ili državama strankama čiji su također državljani;
- d. osobe, koje su prije stupanja na snagu ove Konvencije između država stranaka čiji su državljani, prema jednoj od tih država stranaka izvršile svoju vojnu obvezu u skladu sa zakonodavstvom te države stranke, smatrat će se da su ispunile takve svoje vojne obveze i prema svakoj drugoj državi stranci ili državama strankama čiji su također državljani;
- e. osobe koje su, u skladu s točkom a. izvršile svoju aktivnu vojnu službu u jednoj od država stranaka čiji su državljani, a kasnije su se za stalno preselile na državno područje druge države stranke čiji su državljani, zakonski će biti podložne izvršenju vojne obveze u pričuvi samo u potonjoj državi stranci;
- f. primjena ovog članka neće ni na koji način prejudicirati državljanstvo osoba kojih se to tiče;
- g. u slučaju mobilizacije u bilo kojoj državi stranci, obveze koje proizlaze iz ovog članka neće obvezivati tu državu stranku.

Članak 22. - Izuzeće od vojne obveze ili alternativna civilna služba

Osim u slučaju kad poseban ugovor koji je sklopljen ili može biti sklopljen ne određuje drukčije, sljedeće odredbe također se primjenjuju na osobe koje posjeduju državljanstvo dvije ili više država stranaka:

- a. članak 21. stavak 3. točka c. ove Konvencije primjenjivat će se na osobe koje su izuzete od vojne obveze ili su kao alternativu obavile civilnu službu;
- b. osobe koje su državljani države stranke koja ne zahtijeva obveznu vojnu službu smatrat će se da su izvršile svoje vojne obveze kad imaju stalno prebivalište na državnom području te države stranke. Ipak, smatrat će se da one nisu izvršile svoju vojnu obvezu u državi stranci ili državama strankama čiji su također državljani, a gdje je vojna služba obvezna, osim ako do određene dobi nemaju stalno prebivalište u toj državi, o kojoj će svaka država stranka pisano izvijestiti u vrijeme potpisivanja ili polaganja svoje isprave o ratifikaciji prihvatu ili pristupanju Konvenciji;
- c. također će se i za osobe koje su državljani države stranke koja ne zahtijeva služenje vojne obveze smatrati da su izvršile svoju vojnu obvezu ako obavljale dobrovoljnu vojnu obvezu u ukupnom i efektivnom razdoblju koje je najmanje jednako onom koliko traje aktivna vojna služba u toj državi stranci čiji su također državljani, bez obzira na to gdje imaju stalno prebivalište.

Poglavlje VIII. - Suradnja između država stranaka

Članak 23. - Suradnja između država stranaka

- 1. U svrhu lakše suradnje među državama strankama njihove će nadležne vlasti:
 - a. osigurati podatke glavnom tajniku Vijeća Europe o svom unutarnjem pravu koji se odnose na državljanstvo, uključujući slučajeve apatridnosti i višestrukog državljanstva, te podatke o promjenama koje se odnose na primjenu Konvencije;
 - b. na zahtjev, osigurati jedni drugima svaki drugi podatak o svom unutarnjem pravu koji se odnosi na državljanstvo i o promjenama koje se odnose na primjenu Konvencije.

2. Države članice međusobno će surađivati i s drugim državama članicama Vijeća Europe u okviru odgovarajućeg međuvladinog tijela Vijeća Europe u rješavanju svih relevantnih problema i poticanja progresivnog razvoja pravnih načela i prakse koji se odnose na državljanstvo i s time povezana pitanja.

Članak 24. - Razmjena informacija

Svaka država članica može u bilo koje vrijeme izjaviti da će obavijestiti bilo koju drugu državu članicu, koja je načinila istu objavu, o dobrovoljnom stjecanju njezinog državljanstva od državljanina druge države članice, u skladu s primjenljivim pravom koje se odnosi na zaštitu podataka. U takvoj izjavi mogu se navesti uvjeti pod kojima država članica daje takve podatke. Ta izjava se može povući u bilo koje vrijeme.

Poglavlje IX. - Primjena Konvencije

Članak 25. - Izjave koje se odnose na primjenu Konvencije

1. Svaka država članica može, u vrijeme potpisivanja ili polaganja svoje isprave o ratifikaciji, prihvatu, odobrenju ili pristupu, izjaviti da će isključiti poglavlje VII. iz primjene Konvencije.
2. Odredbe poglavlja VII. primjenjivat će se samo u odnosima među državama članicama za koje je ono na snazi.
3. Svaka država članica može, bilo kada nakon toga, pisano obavijestiti glavnog tajnika Vijeća Europe da će primjenjivati odredbe poglavlja VII. koje je isključila iz primjene u vrijeme potpisivanja ili polaganja svoje isprave o ratifikaciji, prihvatu, odobrenju ili pristupu. Ova obavijest proizvodi učinak od dana njezinog primitka.

Članak 26. - Djelovanje ove Konvencije

1. Odredbe ove Konvencije ne utječe na primjenu odredbe unutarnjeg prava i obvezujućih međunarodnih instrumenata koji su već na snazi ili mogu stupiti na snagu, prema kojima se pojedincima na području državljanstva daju ili bi se mogla dati povoljnija prava.
2. Ova Konvencija ne utječe na primjenu:
 - a. Konvencije o smanjenju slučajeva višestrukog državljanstva i vojnih obveza u slučajevima višestrukog državljanstva od 1963. godine i njezinih Protokola;
 - b. ostale obvezujuće međunarodne instrumente ukoliko su ti instrumenti kompatibilni s ovom Konvencijom, u odnosima između država članica koje ti instrumenti obvezuju.

Poglavlje X. - Završne odredbe

Članak 27. - Potpisivanje i stupanje na snagu

1. Ova Konvencija otvorena je za potpisivanje državama članicama Vijeća Europe i državama nečlanicama koje su sudjelovale u njezinoj izradi. Takve države mogu izraziti svoj pristanak da budu vezane Konvencijom:
 - a. potpisivanjem bez rezerve ratifikacije, prihvata ili odobrenja; ili
 - b. potpisivanjem uz rezervu ratifikacije, prihvata ili odobrenja, nakon čega slijedi ratifikacija, prihvata ili odobrenje.Isprave o ratifikaciji, prihvatu ili odobrenju polažu se kod glavnog tajnika Vijeća Europe.
2. Ova Konvencija stupa na snagu, za sve države koje su izrazile svoj pristanak da budu vezane Konvencijom, prvog dana u mjesecu koji slijedi nakon isteka razdoblja od tri mjeseca nakon što su tri države članice Vijeća Europe izrazile svoj pristanak da budu vezane ovom Konvencijom u skladu s odredbama prethodnog stavka.
3. U odnosu na svaku državu koja naknadno izrazi svoj pristanak da bude vezane Konvencijom, Konvencija stupa na snagu prvog dana u mjesecu koji slijedi nakon isteka razdoblja od tri mjeseca nakon potpisivanja ili polaganja njezine isprave o ratifikaciji, prihvatu ili odobrenju.

Članak 28. - Pristupanje

1. Nakon stupanja na snagu ove Konvencije, Odbor ministara Vijeća Europe može pozvati bilo koju državu nečlanicu Vijeća Europe koja nije sudjelovala u njezinoj izradi, da pristupi ovoj Konvenciji.
2. U odnosu na svaku državu koja pristupa, ova Konvencija će stupiti na snagu prvog dana u mjesecu koji slijedi nakon isteka razdoblja od tri mjeseca nakon polaganja svoje isprave o pristupu kod glavnog tajnika Vijeća Europe.

Članak 29. - Rezerve

1. Nikakve se rezerve ne mogu staviti u odnosu na odredbe sadržane u poglavljima I. II. i VI. ove Konvencije. Svaka država može, u vrijeme potpisivanja ili polaganja svoje isprave o ratifikaciji, prihvatu, odobrenju ili pristupu, staviti jednu ili više rezervi na druge odredbe Konvencije, sve dok su iste kompatibilne s predmetom i svrhom ove Konvencije.
2. Svaka država koja je stavila jednu ili više rezervi, pisano će obavijestiti glavnog tajnika Vijeća Europe o relevantnom sadržaju svog unutarnjeg prava ili o bilo kojem drugom relevantnom podatku.
3. Država koja je stavila jednu ili više rezervi u skladu sa stavkom 1. razmotrit će njihovo povlačenje u potpunosti ili djelomice, čim joj to dopuste okolnosti. Takvo povlačenje će se izvršiti pisanom obaviješću upućenom glavnom tajniku Vijeća Europe, a proizvest će učinke od dana njenog primitka.
4. Svaka država koja proširuje primjenu ove Konvencije na području naveden u izjavi iz članka 32. stavak 2., može izjaviti, što se tiče predmetnog područja, jednu ili više rezervi sukladno odredbama iz prethodnih stavaka.
5. Država stanka koja je stavila rezerve u odnosu na neku odredbu u poglavlju VII. Konvencije, ne može od druge države stranke tražiti primjenu navedenih odredbi, osim u mjeri u kojoj je i sama prihvatila te odredbe.

Članak 30. - Teritorijalna primjena

1. Svaka država može, u vrijeme potpisivanja ili polaganja svoje isprave o ratifikaciji, prihvatu, odobrenju ili pristupu, navesti područje ili područja na kojima će se ova Konvencija primjenjivati.
2. Svaka država može, bilo kojeg datuma kasnije, izjavom upućenom glavnom tajniku Vijeća Europe, proširiti primjenu ove Konvencije na bilo koje područje navedeno u izjavi a za čije je međunarodne odnose ona odgovorna ili u čije ime je ovlaštena postupati. U odnosu na to područje, Konvencija stupa na snagu prvog dana mjeseca koji slijedi nakon isteka razdoblja od tri mjeseca od zaprimanja takve izjave od strane glavnog tajnika.
3. Svaka izjava koja je dana u skladu s odredbama prethodnih dvaju stavaka, može se u odnosu na svako područje navedeno u takvoj izjavi, povući pisanom obaviješću upućenom glavnom tajniku Vijeća Europe. Takvo povlačenje proizvodi učinke prvog dana mjeseca koji slijedi nakon isteka razdoblja od tri mjeseca od dana kada je glavni tajnik primio takvu obavijest.

Članak 31. - Otkazivanje

1. Svaka država stranka može u bilo koje vrijeme otkazati ovu Konvenciju u cjelini, ili poglavlje VII. pisanom obaviješću upućenom glavnom tajniku Vijeća Europe.
2. Takvo otkazivanje proizvodi učinke prvog dana mjeseca koji slijedi nakon isteka razdoblja od tri mjeseca od dana kada je glavni tajnik primio takvu obavijest.

Članak 32. - Obavijesti glavnog tajnika

Glavni tajnik Vijeća Europe pisano će obavijestiti države članice Vijeća Europe, države potpisnice, bilo koju stranku i svaku državu koja je pristupila ovoj Konvenciji o:

- a. svakom potpisivanju;
- b. polaganju svake isprave o ratifikaciji, prihvatu, odobrenju ili pristupu;
- c. svakom datumu stupanja na snagu ove Konvencije u skladu sa člancima 27. ili 28. ove Konvencije;
- d. svakoj rezervi i povlačenju rezervi načinjenoj sukladno odredbama članka 29. ove Konvencije;
- e. svakoj notifikaciji ili izjavi iz odredbi članaka 23., 24., 25., 27., 28., 29., 30. i 31. ove Konvencije;
- f. svakom drugom činu, notifikaciji ili priopćenju koje se odnosi na ovu Konvenciju.

U potvrdu gore navedenog, dolje potpisani, propisno ovlašteni za to, potpisali su ovu Konvenciju.

Sastavljeno u Strasbourgu, 6. studenoga 1997. godine, na engleskom i francuskom jeziku, pri čemu su oba teksta jednako vjerodostojna, u jednom primjerku koji će biti pohranjen u arhive Vijeća Europe. Glavni tajnik Vijeća Europe dostavit će ovjerovljene prijepise svakoj državi članici Vijeća Europe, državama nečlanicama koje su sudjelovale u izradi ove Konvencije, i svakoj državi pozvanoj da pristupi ovoj Konvenciji.

Članak 3.

Republika Hrvatska će prigodom polaganja isprave o ratifikaciji Konvencije iz članka 1. ovoga Zakona, priopćiti sljedeću izjavu:

U skladu s člankom 25. Konvencije, Republika Hrvatska izjavljuje da isključuje poglavlje VII. iz primjene Konvencije do usklađivanja unutarnjeg zakonodavstva s odredbama Konvencije.

Članak 4.

Provedba ovoga Zakona u djelokrugu je središnjih tijela državne uprave nadležnih za unutarnje poslove i poslove obrane.

Članak 5.

Na dan stupanja na snagu ovoga Zakona, Konvencija iz članka 1. ovog Zakona nije na snazi u odnosu na Republiku Hrvatsku, te će se podaci o njezinom stupanju na snagu objaviti sukladno odredbi članka 30. stavka 3. Zakona o sklapanju i izvršavanju međunarodnih ugovora ("Narodne novine", broj 28/96.), nakon njezina stupanja na snagu.

Članak 6.

Ovaj Zakon stupa na snagu osmoga dana od dana objave u "Narodnim novinama".

Klasa:
Zagreb,

HRVATSKI SABOR
Predsjednik

:

Vladimir Šeks, v. r.

OBRAZLOŽENJE

Člankom 1. Konačnog prijedloga Zakona o potvrđivanju Europske konvencije propisano je da se potvrđuje Europska konvencija o državljanstvu, tj. iskazuje se formalni pristanak Republike Hrvatske da bude vezana Konvencijom, na temelju čega će ovaj pristanak biti iskazan na međunarodnoj razini.

U članku 2. Konačnog prijedloga Zakona sadržan je tekst Europske konvencije o državljanstvu u izvorniku na engleskom jeziku i na prijevodu na hrvatski jezik.

U članku 3. Konačnog prijedloga Zakona utvrđuje se tekst izjave koju će Republika Hrvatska priopćiti prigodom polaganja svoje isprave o ratifikaciji, a prema kojoj Republika Hrvatska neće primjenjivati poglavlje VII. Konvencije (vojna obveza u slučaju višestrukog državljanstva do usklađivanja internog zakonodavstva

Člankom 4. Konačnog prijedloga Zakona utvrđuje se da je provedba Zakona o potvrđivanju Europske konvencije o državljanstvu u djelokrugu središnjih tijela državne uprave nadležnih za unutarnje poslove i poslove obrane.

Člankom 5. Konačnog prijedloga Zakona utvrđuje se da na dan stupanja na snagu Zakona, Europska konvencija o državljanstvu nije na snazi u odnosu na Republiku Hrvatsku, te će se podaci o njezinom stupanju na snagu objaviti naknadno u skladu s člankom 30. stavkom 3. Zakona o sklapanju i izvršavanju međunarodnih ugovora.

Člankom 6. Konačnog prijedloga Zakona utvrđuje se da Zakon stupa na snagu osmoga dana od dana objave u „Narodnim novinama“.